

BİNBİR ROMAN

Cilt: 5 - Sayı: 105 - 25 Kuruş

17 - Mayıs - Çarşamba - 1950

BENİ TERKETTİ. BİR
BAŞKASIYLA EVLENDİ.
İŞTE AŞK.. İŞTE SADA-
KATIN MÜKÂFATI

BİR DAHA NE BİR ERKEĞE İNANIR
NE DE SEVERİM. PAVLO'NUN HAYALİ
HIÇ GİTMİYOR BİR DEM
GÖZÜMDEN..

13/

ARADIĞIM KADIN

BİRDEN İN-
TİKAMINI ALMAK
HİRSİ UYANDI.

BİR EDEPSİZ İÇİN GİL-
DIRACAK DEĞİLİM YA..
BEN DE ONA YAPACAĞI-
MI BİLİRİM. BEN
DE ONA AYNI
SİLÂHLA MUKA-
BELE EDE-
CEĞİM..

BABASININ
EVE DÖNDÜĞÜNÜ
DUYDU.

HOSGELDİN MATİLDE..
BABA.. SELİYO-
RUM..

DEMİK DÖNDÜN
HA! GEZİNTİ NASIL
OLDU? BÜTÜN MEK-
TEP KATILDI MI? HER
HALDE EĞLENMİŞSİN-
DİR..

105/

LÜTFEN SAYFAYI
GEVİRİNİZ.

BABA.. HANI BİR GÜN SENİN
PATRONUN OĞLUNUN BENİMLE
EVLENMEK NİYETİNDE OLDUĞU
NU SÖYLEMİŞTİN. YİNE AYNI Fİ-
KİRDE Mİ ACABA?

MATİLDE NE OLDU SANA
BÖYLE? HIÇ ONDAN BAHSET-
MEK İSTEMEZDİN..

NE YAPAYIM? ARTIK EV-
LENME ÇAĞINA GELDİM..
ENRİKO KAÇIRILACAK KİS-
MET DEĞİL..

EVET.. BABASI ÇOK ZEN-
GİN.. AMA HANI SENİN
ETRAFINDA DOLAŞAN
BİRİ VARDI. O NE OL-
DU?

ARTIK VAZ
GEÇTİ Gİ-
LİBA..

ÂLÂ.. ENRİKO ZENGİN.. HER
ŞEYİ TAMAM. YALNIZ BİR KA-
RISI YOK..

TAM BENİM İSTEDİĞİM.
EĞLENEYİM. GEZEYİM..
HIÇBİR ŞEY DÜŞÜN-
MİYİYİM.

AFERİN MATİLDE..
HELE AKILLI USLU
BİR LÂF ÇIKTI AĞZIN-
DAN.. YARIN BİZİN PAT-
RONA SÖYLERİM..

NEDEN
YARIN BABA?

MİŞALLAH
HANIM KIZIM
BU NE HARA-
RET. İŞİ BA-
NA BIRAK

PEKİ BABA..
SEN Bİ-
LİRSİN

YEMERKEN SONRA
BABASI DIŞARI ÇIKTI.
MATİLDE EVDE YAL-
NIZ KALDI. EVİN
İÇİNDE DELİ GİBİ DÖ-
LAŞIRKEN ELİNDEN
KAÇIRDIĞI SEVGİLİSİ-
NİN İSMİNİ TEK
RARLIYORDU.

PAVLO.. NE-
DEN YAPTIN
BUNU?

ARKASI VAR

Melissa'nın Rüyası

Nakleden: S. Demirci

Melissa Finck, güzel olduğunu Joe Sutton'un ağzından bir kerecik olsun işitebilmek iştia-yakı ile kıvranıp dururken, delikan-lının en küçük bir tebessümüne bile nail olamıyarak için için erirdi.

Bu yüzden de, Joe'nun beğendiği yegâne hususiyetinin yemek pişirişi olduğunu hiç şüphe götürmeyecek bir şekilde anladığı gün, artık Jake Sutton ve oğlunun yanında çalışma-nın kendisine tahammül edilmez bir azap vereceğini hissetti ve evine dönmeyi aklına koydu. Halbuki Melissa, tam altı senedir dişini tır-nağına takarak Joe'ya annesini arat-mamıya çalışmıştı. Zira onun, yal-nız o kadının hayaliyle yaşadığını biliyordu.

Joe Sutton tabağındaki elma tat-lısını bitirerek ayağa kalktı ve Me-lissa her zamanki gibi adamın, başı-nı tavana çarpacağını zannedip ir-kildi. Joe, hasır şapkasını giyerken: «Yemek güzel olmuştu» diye mırıl-dandı. Melissa'nın yemeğini her methedişinde böyle mektep çocuk-ları gibi kızarırdı. Sonra babasına döndü: «Şimdi tarlada kalan son patatesleri de kaldıracam.»

Ve tam o sırada Melissa, o hiç beklenmedik haberi verdi. «Ben bu gün ayrılıyorum» kapıya doğru yü-rümekte olan Joe durdu. Melissa tekrar etti: «Bugün eve dönüyo-rum!»

Joe uzun parmaklarını avuçları-na batırarak başını çevirdi ve çok sakın bir sesle: «Öyle mi? dedi. Başka birini bulmak zor olacak ama, sen bilirsin...»

Kız, gözlerinde hiddetli parıltı-lar olduğu halde onun, ağır ağır uzaklaşmasını seyretti. Joe'yu bu kadar çok sevdiği için kendi ken-dinden nefret ediyordu.

Başını önüne eğip mutfağına dönerek tabakları yıkamaya başla-dı. Bir yandan da, bugünün, Sutton ailesinin yanında geçireceği son gün olduğunu düşünüyordu. Kendi varlığının farkında bile olmadan yaşayan ihtiyar Jake'den hiçbir şikâyeti yoktu. Fakat Joe, bu anne-sinden başka kadınların yüzüne bakmaya bile üşenen saf ve yakışık-lı delikanlı, sakın hayatını alt üst edivermişti.

Tabakları bir havlu ile kurulu-yarak raflara dizdi. Şimdi tekrar ailenin yanına dönmek çok zor ola-caktı. Hele babasının, bu hareketi-ni ne büyük bir hiddetle karşıla-yacağını aklına getirince, göz pınar-larında beliren yaşları büsbütün tutamaz oldu. Ağır ağır mutfağın penceresine yaklaşarak dışarıya bak-tı. Joe bir traktöre binmiş, tarlala-ra doğru ilerliyordu.

Melissa yanaklarındaki damla dizilerini önlüğü ile kurularken, Jake elinde bir kese kâğıdı havuç tohumu taşıyarak içeri girdi ve sanki alelade bir şeyden bahsediyormuş gibi: «Nihayet, hasat zama-nı Blossom Apenzeler ile Joe'yi nişanlamaya karar verdik, dedi. Şimdi bütün mesele oğlanı bu işe razı edebilmekte...»

Melissa kırmızılaşan ellerini bo-ğazına götürerek titreyen sesiyle: «Joe, kızlardan hoşlanmıyor, diye mırıldandı. Ne Blossom'la, ne de bu civardaki diğer bir kızla evlenece-ğini hiç zannetmiyorum. O kimse-ye bezemeyiz, Mr. Sutton.»

Jake bu sözleri işitmemişti. Mağ-rur bir tavırla devam etti: «Blos-som'un babası bütün buğday tarla-

larını Joe'ya vereceğini vadetti. Oğlanın da bu nimeti tepecek ka-dar aptal olduğunu tahmin etmem. Akşam yemeğinde ne var, Melissa.»

«Bulgur çorbası, patates ve çi-lek kompostosu, efendim...»

Jake Sutton'a cevap verirken içi sızlamıştı. Yemekleri pişirip hazırlıyacak, afkat onlar karınları-nı doyururlarken o yola çıkmış o-lacaktı. Sofrayı hazırladıktan sonra, her şeyi yerli yerine koydu ve kediye dışarı kovalayıp kapıyı ka-pıyarak en üst kattaki odasına yö-neldi.

Yatağının altından bavulunu çı-karıp tozunu aldı. İçine, pazar gün-leri giydiği iki ipekli entariyi, ev elbiselerini, önlüklerini ve ayakka-bılarını yerleştirdi. Aklı da müte-madiyen evinden ayrılmadan önce babası ile tutuştukları münakaşaya takılıyordu. Adam onu, mısır tar-lasını yabancı otların bürümüne göz yumduğu için fena halde azar-lamış ve Melissa'nın buralara gel-mesinin başlıca sebeplerinden biri de bu olmuştu. Aksi ihtiyar ken-disini şimdi nasıl karşılayacaktı kimbilir?.

Üstüne oturarak bavulu sıkıca kapadı ve pencereden, gene Joe'yu seyretmeye başladı. Traktörünün üzerinde bir fatih azametiyle iler-leyen bu yağız delikanlı her genç kızın rüyalarındaki prensin yerini kolayca tutabilirdi. Fakat Jake,

oğlunun Blossom Apenzeler'i beğeneceğini zannetmekle hataya dü-şüyordu, zira Joe böyle boyalı du-daklı ve boyalı gözlü kızların yüzü-ne bile bakmak istemezdi. Halbuki kendisi...

Sırtına yeni diktirdiği, gözleri-nin rengindeki mavi entariyi giye-rek aynanın karşısına geçti ve tam çantasından pudra kutusunu çıkar-mak üzereyken gözleri, Joe'nun annesinin ocağın üstüne asılmış gençlik resmine takılarak durakla-dı. Kumral dalgalı saçları ve çekik elmacık kemikleri ile Joe, bu gü-zel kadının bir modeliydi sanki. Ve onun kızlardan hoşlanmamasının sebebi de bu temiz ve mânalı çiz-gilere hiçbirinin yüzünde rastlaya-mamış olmasaydı mutlaka, Melissa fotoğrafı ilk defa görüyormuş gibi seyrediyordu.

Yumuşak pomponu yanaklarında ve küçük burnunun ucunda gezdi-rerek tuvaletini tamamladı. Kendi-sine çeki düzen vermek istediği za-manlar kullandığı yegâne güzellik levazımı da pudradan ibaretti za-ten. O, ruj, rimel gibi şeylerden nefret ederdi.

Aynaya bakarak karşısındaki hayali baştan aşağı süzdü. Kırmızı dudaklarının arasından görünen beyaz ve muntazam dişleri, iç açıcı tebessümü ve güneş rengi saçları ile çirkin sayılmazdı. Hattâ... Evet hattâ Blossom'dan bile güzeldi bel-

ki de.

Bunu düşünmüş olduğu için kendi kendinden utanarak hızla geriye döndü ve bavulunu alarak tahta merdivenlerden inmeye baş-ladı. Sokak kapısına yaklaştığı za-man, üst üste dizilerek boğazını yumruk gibi tıkayan hıçkırıkları artık tutamaz olmuştu. Gözlerini kurularak dışarı çıktı ve evin köşesini döner dönmez, Jake ile karşı karşıya geldi.

Tavuklara yem veren adam ba-sını kaldırarak: «Joe! diye bağırdı. Melissa'ya güle güle demiycek mi-sin?» Delikanlı traktörlerden atlı-

(Arkası 14. sayfada)

BİN BİR ROMAN

Her hafta çarşamba günleri çıkar hikâye ve roman mecmuası

ADRES: TÜRKİYE YAYINEVİ,

Ankara cad. No: 36 - İstanbul

ABONE: Yıllığı (50 sayı) 12 lira

6 aylığı (25 sayı) 6 lira

Sahibi: TAHSİN DEMİRAY

Yazı işlerini fiilen idare eden:

CELAL DEMİRAY

Basıldığı yer: TÜRKİYE BASIMEVİ

Aşk ve Macera Romanı: 10

Bu havadis Ronni'yi düşünceye daldırmıştı. Müsamereden sonra Ronni onu otomobili ile, beraber çay içtikleri Beril'in evine kadar götürdü. Dr. Mervil evde yoktu ve akşam yemeğini şehirde yiyeceğini tenbih etmişti. Hizmetçi kız doktorun Beril'e çalışma odasında bir mektup bıraktığını haber evvel belki görüşmek kabil olamaz evvel belki görüşmek kabil olmayacağını birkaç satırda bildirmekte idi.

Beril:

— Katı yürekli babam benimle vedalaşmadan gidiyor. Bu akşam beni şehirdeki supe için refakatinize alabilir misiniz Ronni? Sonra beraberce rövüye de gideriz olmaz mı?

Ronald Morel, Beril'i bıraktıktan sonra yaya olarak evine döndü. Kısa bir mektup yazmak üzere bir haber yollama acentesine gitti.

O uzun müddetten beri Revi'yi görmemişti. Christin, Solt'a Revi ile Ronni'nin arasına bir soğukluk girdiğini söylemiş o da Step'e giderek şayet kıza bir şey olursa Ronni'yi öldüreceğini haber vermişti. Step te bunu Ronni'ye söylemiş bulunuyordu. Ronni bu nasihati hiç te ciddi telâkki etmedi; zira o Solt'u tanımıyor, oynadığı bu oyuna Beril ile devam ettiği için Revi ile alâkasını kesmeğe niyetleniyordu.

Ronni:

— Mektubu Knightsbridge'deki ecza deposuna gönderir ve orada kasada oturan genç kıza muhakkak surette veririrsiniz.

Ronni eve geldiği zaman uşağı François'in kendisine bir gece elbisesi hazırlamakta olduğunu gördü.

— İşiniz bitmişse evinize gidebilirsiniz. Bu akşamlık artık size ihtiyacım yok. Durunuz, buza koymak üzere bir şişe şarap çıkarın, küçük masayı hazırlayınız ve üzerini çiçeklerle süsleyiniz.

Hizmetçi her zamanki gibi, mânalı bir sükûnetle, cevap verdi:

— Evet, Me'sir. Masayı kaç kişi için hazırlıyacağım.

— Üç kişi için!

François'nın daima kullanılan iki bardağı yıkamasına rağmen Ronni de bir kaide olarak daima masayı üç kişilik hazırlatırdı.

XV

Beril ile Ronni localarına girerlerken rövünün yedinci sahnesi başlıyordu.

Genç kız henüz bir yer bulurken tam karşısındaki locada tanıdık bir sima gözüne ilişti ve Ronni'ye sordu:

— Bu Mr. Moropulos değil mi?

Ronni başıyla tasdik etti.

Yunanlı farketmeden onlara bakıyordu ve localarda smoking giymiş yegâne adam olduğu için derhal nazarı dikkati celbediyordu.

İlk evvel Moropulos bu çifti tanımadığından onlara baktığı halde onlara bir selâm vermemiş bulunuyordu. Rövünün sonuna yaklaştığı sırada birdenbire Moropulos ortadan kayboldu ve bir daha görünmedi.

Beril tiyatrodan çıkarken:

— Ee şimdi eve gidiyoruz! Bugün öğleden sonrayı ve akşamı beraberce hoş geçirdik değil mi? dedi.

Ronni otomobilini aradı ve bağırarak:

— Ben budalalık yaptım! Parker'in beklememesini söylemişim. Sizin otomobilinizin burada olduğunu zannetmişim. O halde bir taksi tutmalıyız.

Otomobil ancak birkaç metre ilerlemişti ki Ronni camı vurarak uzandı ve şoföre durmasını emretti.

— Benimle yukarıya gelir ve beraber bir şeyler yemek ister misiniz? Bu sabah François'a evvelce davet ettiğim iki kişi için lâzım olan her şeyi alarak bir sofraya hazırlamasını tenbih etmişim...

Genç kız evvelâ tereddüt etti sonra cevap vererek:

— Yalnız çok kalamam... Hayır, hayır... Beni kimseler beklemiyor... geliyorum, yalnız beş dakika için sevgili Ronni.

Ronni kolunu Beril'in beline atmış o da ona doğru yaklaşmıştı.

— Ronni Bilseniz okadar bah-tiyarım ki... Ben arkandan koştugumu itiraf edebilirim. Fakat şimdi her şey yoluna girdi... Yalnız dört sene seni beklemek bana e-bedî imiş gibi gelecek.

«Senin burada, ayda bir satır bile yazacağını sanmıyorum!»

Ronni derin bir nefes aldı:

— Evet ebedî imiş gibi...

— Tabii evleneceğimiz muhakkak değil mi?...

Ronni birdenbire Beril'i öptü.

Asansör onları üçüncü kata çıkarmıştı. Ronni elektrik düğmesini açmak için önden çıktı.

Beril:

— Şayet babam bu yaptığım hareketi bilse kızarmı dersiniz? Meselâ hizmetçiniz...

— O çoktan evine gitti.

Diyen Ronni kız kapını çıkarırken ona yardım etti ve sözüne devam ederek:

— Saat dokuzdan sonra burada bulunmaz. Burası benim çalışma odamdır Beril. Ama sen bana babanla beraber ilk geldiğin zaman burasını görmüştün.

Beril büyük, siyah masanın başına giderek oturdu. Hafif gülerken:

— Burası dâhilere mahsus bir yer. Ronni sen bir sahtekârdan

başka nesin ki?... Senin burada ayda bin kelime bile yazacağını zannetmiyorum. Artık gitmeliyim.

Ronni hayretle:

— Gitmek mi? Gitmek mi dedin?... Masadaki kaz ciğerinden yapılmış böreği ve âlâ şarabı bırakıp gidiyor musun?

Yemek odasının kapısı açık duruyordu. Ronni içerisini göstererek:

— Bu gördüğün şişe en iyi cins şaraplarımın son şişesidir! dedi. Jerri sabah kahvaltısına geldiği zaman şarabın bittiğini görünce kızacak...

— O halde biraz yerim... Sonra da beni eve götürürsün... Arabayı gönderme!

Ronni bu sırada içerde buz dolabı ile meşguldü. Beril pencerenin önündeki bir şezlongun kenarına oturarak odaya göz gezdirmeye başladı. Birkaç dakika sonra Ronni bir tabak taze ekmekle bir bardak aşrap getirdi.

Genç kız şaraptan bir yudum aldıktan sonra geri vererek:

— Artık istemem, Ronni! dedi.

— Çok güzel... İşiniz bitince, ikimiz de gidin! François bu kadınla gidince siz de gidiniz... Saat on ikiden evvel gelmeyiniz...

Ronni, bütün hizmetçilerin gitmesini bekledikten sonra tekrar yatak odasına döndü.

Beril başını kolunun üzerine koyup yatmıştı. Uyumuyor, sessiz sessiz ağlıyordu.

— Saat kaç? diye sordu.

Sonra saate bakıp söylendi:

— Daha sekizmiş. Böyle gece tuvaletiyle eve nasıl gideceğim?.

Ronni'ye dönüp:

— Bana bir taksi getir! dedi.

Ronni taksi çağırıp geri geldiği zaman Beril aynanın önünde saçlarını düzeltiyordu. Odaya girdiğini görünce yavaşça:

— Ben böyle saçmalıklar yapmazdım ama.. dedi.

Ronni söyleniyordu.

— Aşağıda kimseler yok. Dün akşam iyi ki Albert Hall'de bir balo vardı; bizi balodan dönüyor sanırlar. Sizin ile beraber aşağıya kadar gelebilir miyim?

Beril başını kaldırdı:

— Hayır, hayır... Sen yalnız bana asansörün nasıl kullanılacağını göster kâfi. Demek sorarlarsa, dün gece Albert Hall'deki baloya gittiğimi söyleyeyim?.

Bir çeyrek sonra Beril evinde oda hizmetçisiyle konuşuyordu:

— Şimdi uyuyacağım... Şayet Mr. Morel telefon ederse bugün öğleden evvel kendisiyle görüşemeyeceğimi söylersiniz. Bana lütfen bir fincan çikolata getiriniz!

Hizmetçi kız tepsi ile odadan içeriye girdiği zaman Beril ipek bir sabahlıkla pencerenin önünde duruyordu. Arkasına bakmadan:

— Oraya bırakınız... Şayet tekrar size ihtiyacım olursa zili çalarım.

Hizmetçi kız odadan çıkarak kapıyı kapattı.

XVII

Bu sabah Mr. Moropulos, Ambroz Solt'a tuhaf bir sual sormuştu:

— Sabahleyin saat sekizden sonra çekilen bir resme kaç poz vermek lâzımdır?

— Bu o sabah havanın açık veya kapalı olmasına bağlıdır.

— Meselâ bu sabahki hava gibi..

Ambroz pencereden dışarıya bakarak:

— Bugünkü havaya göre saniyenin yirmi beşte biriyle enstantane çekilebilir!

Mr. Moropulos cebinden bir fotoğraf makinesi çıkardı.

— Bu küçük makine ile iş görülebilir mi?

Solt, fotoğraf makinesini alarak sordu:

— Peki neyin fotoğrafını alıyorsunuz? Manzara mı, yoksa bir portre mi?

— Tuvalet giymiş bir kadının portresi..

Ambroz gülerken:

— Sabahın saat sekizinde gece tuvaletiyle gezen kadını nereden buldunuz? dedi.

— Evet tuvaletle fotoğraf çıkarmak için de biraz tuhaf bir saat... Bilhassa insan, bütün gece bu fotoğrafı çıkarmak için sokakta bekleyecek olursa daha tuhaf değil mi?... Sabahleyin ben de buraya geldim. Fotoğraf makinesini evvelce almamıştım. Kadını kaçıracağım diye okadar üzüldüm ki... Acele eve döndüm ve saat sekize kadar bekledikten sonra...

Diyen Moropulos sevinçle sözüne devam etti:

— Bu işi muvaffakiyetle başardım. Şimdi sevgili dostum Ambroz Solt, müsaadenle birkaç saat uyuyacağım.

Solt, Moropulos'un yapacağı bütün ev işlerini yaptı.

(Arkası var)

NAT PINKERTON

NEFİS BİR GÜN GEÇİRDİK.. NAT SENİ NE KADAR SEVİYORUM.

EYET.. BİZİM GİBİ İŞİ ÇOK OLANLARIN HER ZAMAN BULAMLI YACAKLARI FIRSAT.

KASVET BURNU..

BEN SİZİ PEK SEVİM.. AMA MÜHİM HADİSELERİN OLACAGINI HİSSEDİYORDUM.

ASLINA BAKILIRSA BEN DE BURAYA O HİSLERLE GELDİM.

GONTUN EVİ..

SU MA.. DELONU BİR KORKUTSAM.. HİÇ YOKTAN BİR 50.000 LİRA ALIRIM..

ALLAH RAHATLIK VERSİN.. BEN MİDYE AVCISIYIM.. ERKEN KALKMAK ZORUNDAYIM..

BEN DE ÇALIŞAN BİR KIZIM. YARIN PROVA VAR.. ERKEN KALKMALIYIM..

YENİ KİRAÇIYI TANIDIM. ESKİDEN PAGAN'DI ŞİMDİ MADELON OLMUŞ.. BENİ TANIDI MI A.. CABA?

SEVGİLİM BEŞ SENEDİR BAK.. SİMİZ DİNÇ.. YİNE BİZE KİMSE BİR ŞEY YAPMAZ.. KORKMA..

O. ATEŞLİ GÖZLER.. ONU NEREDEN TANIYORDUM..?

BİZİM MA.. DELONDAN BİR MEKTUP EPEYİ UZUN YAZMIŞ..

NELER YAZIYOR BAKALIM..?

EV SAHİBEM MARI HAKIKATEN GÜZEL BİR KÖR KIZ..

TALEBELER ÇOK ŞİRİN.. AMA BAZI TUHAF KARAKTERLER DE VAR

HAMPTON GONT YAŞLI VE ÇAPKIN BİR ZÜPPE

VE KOCASI ESREARENGİZ BİR ADAM..

MÜHİM BİR ŞEY YAZMIYOR. SADECE PİYESİN AÇILIŞ GEÇESİNE DAVET EDİYOR. GELİR MİSİN..?

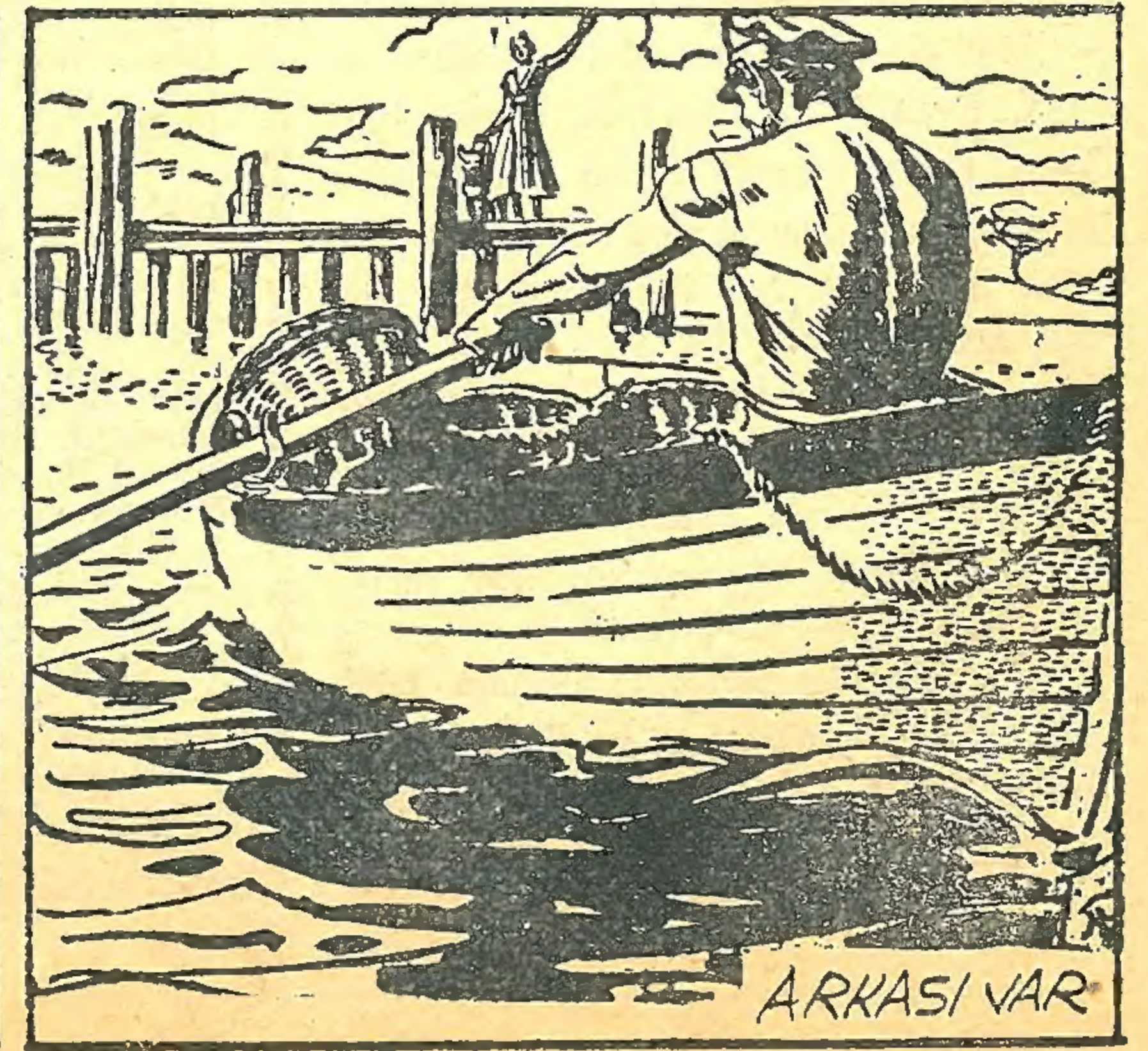
ŞAFAK SÖKÜYÖR CANIM BEN MİDYE TOPLAMAĞA GİDİYORDUM. ÇAY SOBANIN ÜZERİNDE.

DUR BEN DE SENİNLE GELEYİM.

CON.. MADELON İÇİN ÜZÜLMEME.. PAGAN LEE İKEN SENİ YALNIZ BİR KERE GÖRMÜŞ. ARTIK TANIYAMAZ

HAKKIN VAR SEVGİLİM.. AMA ONUNLA KÖNÜŞÜRKEN DİKKATLİ OL..

ARKASI VAR

Le Dru, geceleri güneş battıktan sonra deliriveriyordu.

Gecenin Sırrı

Nakleden: N. Yeğınobalı

1888 senesinde bir sabah Fransanın St. Adresse isimli küçük sahil kasabası esrarlı bir cinayetin heyecanı ile alt üst oldu.

Karısıyla tatilini geçirmeye gelmiş olan André Monet isimli bir iş adamı sahilde ölü bulunmuştu. Monet çırıl çıplaktı ve esvapları, yanında güzelce katlanmış duruyordu. Başında bir kurşun yarası vardı. Karısı onun bir akşam evvel odasına çekilmezden evvel yüzmeğe gittiğini söylüyordu.

Kasaba polisi cinayet yerinde en ufak bir ip ucuna rasıyamayınca derhal Paris'in meşhur detektif teşkilatı olan Sureté'ye baş vurdu. Sureté'nin en iyi adamı olan Robert Le Dru'ya hemen St. Adresse'ye giderek cinayete el koyması için telgraf çekildi. Bütün Fransızların sevdiği Le Dru bu esnada Le havre'de idi. Yani St. Adresse'den iki mil ötede!

Sureté'nin en genç memuru olan Le Dru Fransada bir nevi efsane haline gelmişti. Onun bir ayak izine bakınca izi bırakanın şekil ve şemailini tarif ediverdiği; sigara külünden koklayınca tütün cinsini tanıdığı söylenirdi.

Halbuki Le Dru aslında sadece sabırlı, metodik ve titizdi, o kadar. Herhangi bir tahkikatta cürüm mahallini adım adım, santim santim dolaşır, her işi, her çöpü, her iplik parçasını gözden geçirirdi. Hiç bir şeyi.

— «Fazla zahmet! Fazla yorucu! Çok uzun sürecek!» diye savsaklamazdı. Cesedin yanında bulunan bir düğmenin sahibini meydana çıkarmak için saatler saati, günler günü uğraşırdı.

Fakat halkın ve patronlarının böyle uzun sabırlı uğraşmaların hikâyesinden ziyade Sherlock Holmes'vari hikâyeler istediğini çok iyi bilirdi. Onun için çöz-

Vildan bir san'atkârdı, Cezmi de yüksek bir memur.

Vildan'ın hayatı baştan başa renk, ışık hareket dolu idi. Seyircilerin ruhi cephesini tatmin etmek için sabahtan akşama kadar durup dinlenmeden çalışırdı. Kolay mı ya tiyatro yazarı idi. Genç kız çalışkanlığının mükâfatını, seyircilerin alkışlarında bulurdu.

Cezmi ile Vildan'ın meslekleri iki kutup gibi birbirlerinden farklı idi. Fakat öyle olmasına rağmen anlaşılar, seviştiler ve nihayet nişanlandılar.

Vildan önceleri anlaşamıyacaklarını ileri sürerek Cezmi'yi reddetmişti. Fakat işi sağlama bağlamak isteyen Cezmi ısrar etmiş ve nihayet muradına nail olmuştu.

Vildan,

— Cezmi diyordu. Ben şiirler, romanlar, hikâyeler, piyesler yazıyorum. Fakat evlenirsek de yazmağa devam edeceğim değil mi?

Genç adam,

— Gayet tabii. Neden yazmayacakmışsın? Bak gör nasıl anlaşacağız. İdeal bir karı koca olacağız. Herkes bize gıpta edecek, diyordu. Ve mesele burada bu şekilde kapanmış oluyordu.

Herşey güzel güzel yolunda gidecekti. Fakat şu kör olasıca kıskançlık olmasaydı. Evet kıskançlık Cezmi'nin taâ iliklerine kadar işlemişti. Vildan bir san'atkârdı ve gayet tabii bir çok erkek arkadaşları da vardı. İşte bu Cezmi'nin hiç hoşuna gitmiyordu. Onun tâbiri ile san'atkârlar hercai, hoppa, çarçabuk yanıp tutuşan şipsevdi insanlardır. Belki geri kafalıydı. Fakat ne yaparsın elinde değildi, Vildan'ın deli gibi kıskanıyordu.

Hele Suat'a fena halde içerliyordu. Suat esmer uzun boylu, kara kaşlı kara gözlü yalvarıklı bir delikanlı idi. Açık saçık şiirler, hikâyeler yazardı. Vildan'ın bu esmer güzeli delikanlı ile sık sık beraber çalışması i-

duğü esrarlara dair rapor yazarken beş saatte hallettiği bir meseleyi, «derhal tahmin ettim.» diye ballandırır, herkesi kendine hayran ederdi.

Şöhret bataklık gibidir. Bir giren kurtulamaz. Zavallı Le Dru da kendini her esrarı derhal, çözen dahi bir detektif olarak tanıtmıştı, bir kere. Bu şöhreti kaybetmemek için geceleri gizli gizli çalışır, uykusuz kalırdı. Bazı geceler ilâ, üç saat uyduğu olurdu. Koca bir hafta sadece altı saat uyku aldığı görülmemiş şey değildi.

Fakat bütün bunların neticesi olarak sinirleri bozulmağa başlamıştı. Geceleri kendi kendisinin cinayet işlediğine dair tüyler ürpertici teşebbüsler görüyor ve haykırarak uyanıyordu. Doktoru,

— «Dinlen! İstirahate ihtiyacın var. Yoksa halin yaman!» diyordu ama Le Dru'nun aldırış ettiği yoktu...

Le Dru St. Adresse'ye gittiği zaman hakikaten mühim bir esrar karşısında olduğunu anladı. André Monet'in dolu cüzdanı hâlâ elinde duruyordu. Yapılan araştırmalarda onu kin yüzünden öldürecek bir düşmanı olmadığı ve parasına tamaan öldürülecek kadar da büyük bir servet sahibi bulunmadığı anlaşıldı. Dünyada karısından başka kimsesi yoktu. Karısı da cinayet gecesi gece yarısından sonra saat iki buçuğa kadar kocasını beklemişti. Monet'in ise gece yarısından sonra saat iki de öldürülmüş olduğu meydana çıkmıştı. Onun için Madam Monet'ten de şüphe edilemezdi.

Dört bir tarafından esrarla sarılı olan Le Dru cesedin bulunmuş olduğu kumsala insan girmesini yasak etti.

Bir ip ucu bulmak ümidiyle kumları yice aradı, aradı. Hava çoktan karar-mıştı ve Le Dru fener ışığında çalışıyordu. Nihayet aradığı ip ucunu buldu ve beyninden vurulmuşu döndü.

Ertesi sabah erkenden karakola gitti.

— «Baylar.» dedi. «Bu esrarı da çözmüş bulunuyorum. İşte canının bıraktığı bir ayak izinin alçıdan kalıbı. Canı ses çıkarmamak için çorapla yürüyordu. Fakat izde bir tuhafılık olduğu derhal göze çarpıyor. Bakın, sol ayağın baş parmağı ortadan kesik.»

Sonra Le Dru içildi ve kendi sol ayağındaki pabucu çıkardı.

— «Canı benim, baylar!» dedi.

Sahiden de Le Dru'nun sol ayağının baş parmağı ortadan kesikti ve kumdaki ayak izinin kalıbı onun ayağına tıpa tıpa uyuyordu. Le Dru'nun gördüğü kâbuslar hakikat olmuştu!

Bütün Fransayı birbirine katan mahkemede Le Dru'nun ancak geceleri delirdiği ve gündüzleri sapsağlam olduğu ispat edildi. Avukatı,

— «Robert Le Dru'yu ölüme mahkûm edemezsiniz!» dedi. «O sadece geceleri delidir. Ve geceleyin yaptığı şeyden gündüzün onu mes'ul tutmak hatâ ve kanunsuzluktur!»

Böylece Le Dru müebbed hapse mahkûm oldu. Fakat sabahları güneş doğar doğmaz serbest bırakılıyordu. Bütün gün istediğini yapmakta serbestti. Lâkin her akşam güneş batınca hapishanede bulunması icap ediyordu.

Bu acayip mahkûmiyet tam 51 sene sürdü. Elli bir sene sonra bir sabah Robert Le Dru höcresinde ölü bulundu.

KISKANÇLIK

Nakleden: Leylâ BEKEM

cabediyordu. Tabii öte tarafta Cezmi kıskançlıktan kendini yiyip bitiriyordu. Söylemesi dile kolay gelir ama siz bir de onu Cezmi'ye sorun. Telefon etti. Vildan'ı bulamadı mı hemen içine kurt düşerdi. Vildan'la buluşunca zavallı kızı binbir suale boğardı.

Yine kıskançlıktan buhranlar geçirdiği bir gündü. Aniden kararını verdi. Vildan'ı gidip tiyatrodaki çalışma odasında ziyaret edecekti.

Odanın önüne gelince Vildan'ın telefonla konuştuğunu işitti. Yavaşça kapıyı araladı içeri baktı, Vildan yazı masasının başında oturmuş, bir elinde ahizeyi tutuyordu, diğeri ile önündeki bloka birşeyler karalıyordu. Masanın üzeri mecmua, kâğıt, kitaplarla dolu idi.

Cezmi gülümsedi. Sevgilisini böyle harıl harıl çalışır görmek kıskançlıktan kavranan gönlüne su serpti.

Fakat birden yüreği ağzına geldi. Kulaklarına inanmadı.

Vildan telefonda,

— Şekerim kombinezonu dün sende divanın üzerinde unutmuşum, di-

yordu. Cezmi sapsarı oldu. Kapıyı sessizce kapadı. Ayaklarının ucunda u-sulcacık yürüyüp uzaklaştı. Merdivenden koşu koşu atladı.

Şair Suat kapıyı açıp da karşısında Cezmi beyi görünce, sırtarak, — A hoş geldiniz beyefendi dedi. Buyurun içeri, söyle buyurun.

Cezmi delikanlının bu sırnaşık gülüşü karşısında büsbütün ifrit kesildi. Yumruklarını sıktı. Kısık bir sesle,

— Kombinezon... dedi.

Suat bir saniye kadar duraladı, sonra,

— Demek biliyorsunuz dedi. Ben-

Belki de o an bir cinayet işlenecekti fakat tam o sırada içeriye kucağında kundaklı bir çocukla bir kadın girdi. Bembeyaz dişlerini gösteren bir gülüşle Cezmi'ye elini uzattı.

— Nasılsınız beyefendi dedi. Vildan bize her gelişinde bir şeyini unuttur gider. Sanatkârlar böyledir işte. Kocam nerdeyse kendisini de unutacak.

Cezmi şaşırıldı. Genç kadına hayretle baktı,

— Kocanız mı dediniz? Nişanlımın kocanızı evinizde ziyaret etmesine nasıl müsaade ediyorsunuz?

Bu sefer hayret etmek sırası genç kadına gelmişti,

— Fakat neden?... Neden etmiyeyim? Pek âlâ anlaşıyorlar. Bir san'atkârla evli olan kat'iyyen dar zihniyetli olmamalıdır.

Cezmi genç kadını hararet dolu bakışları süzdü,

— Nişanlımın burada divanın üzerinde kombinezonunu unutmuş olmasına da aldırımıyorsunuz galiba?

Cezmi fena halde sinirlenmişti. Gitmek üzere hızla kapıya doğru yürürken şair Suat,

— Bir dakika Cezmi bey dedi. İşte Vildan'ın kombinezonu.

Cezmi hayretle kâğıdı eline alıp baktı. Kombinezon'a dair uzunca bir şiirdi bu.

Şair Suat,

— Nişanlımın bu tip açık saçık şiirler yazmasını pek beceremiyor. Belki de çok ağırbaşlı olduğu içindir. Şiiri henüz tape edemedim. Artık onu Vildan kendisi yapsın.

Cezmi bu manâsız kıskançlığın verdiği utançla ne söyleyeceğini şaşırıldı.

— Kombinezon bu şiirdi demek, diye bir sevinç çığlığı attı ve basamakları ikiye üçer üçer koşu koşu inip taksiiye atladı. Sevgili Vildan'ına kendisini affettirmeye gitti.

GİZLİ VAZİFE !..

MANDRAKE

SAL ADAMLARI

YATLA OKYANUSTA
SEYAHATLERINE DE-
VAM EDİYORLARDI.
NİHAİYET UFUKTA
YEMYESİL BİR ADA
GÖRÜNDÜ. MESKUN
VE MEDENİ YERLE-
RE ULAŞTIĞI İÇİN
BÜ İŞE EN FAZLA
NARDA SEVİNDİ.

FAKAT KARAYA ÇIKAR ÇIKMAZ İLK KAR-
ŞILAŞTIKLARI KIZ BİR YANDAN HOŞGEL-
DİNİZ DERKEN: " FIRSATELİNİZDEYKEN
KAÇIN! " DİYE MİRLDANDI.

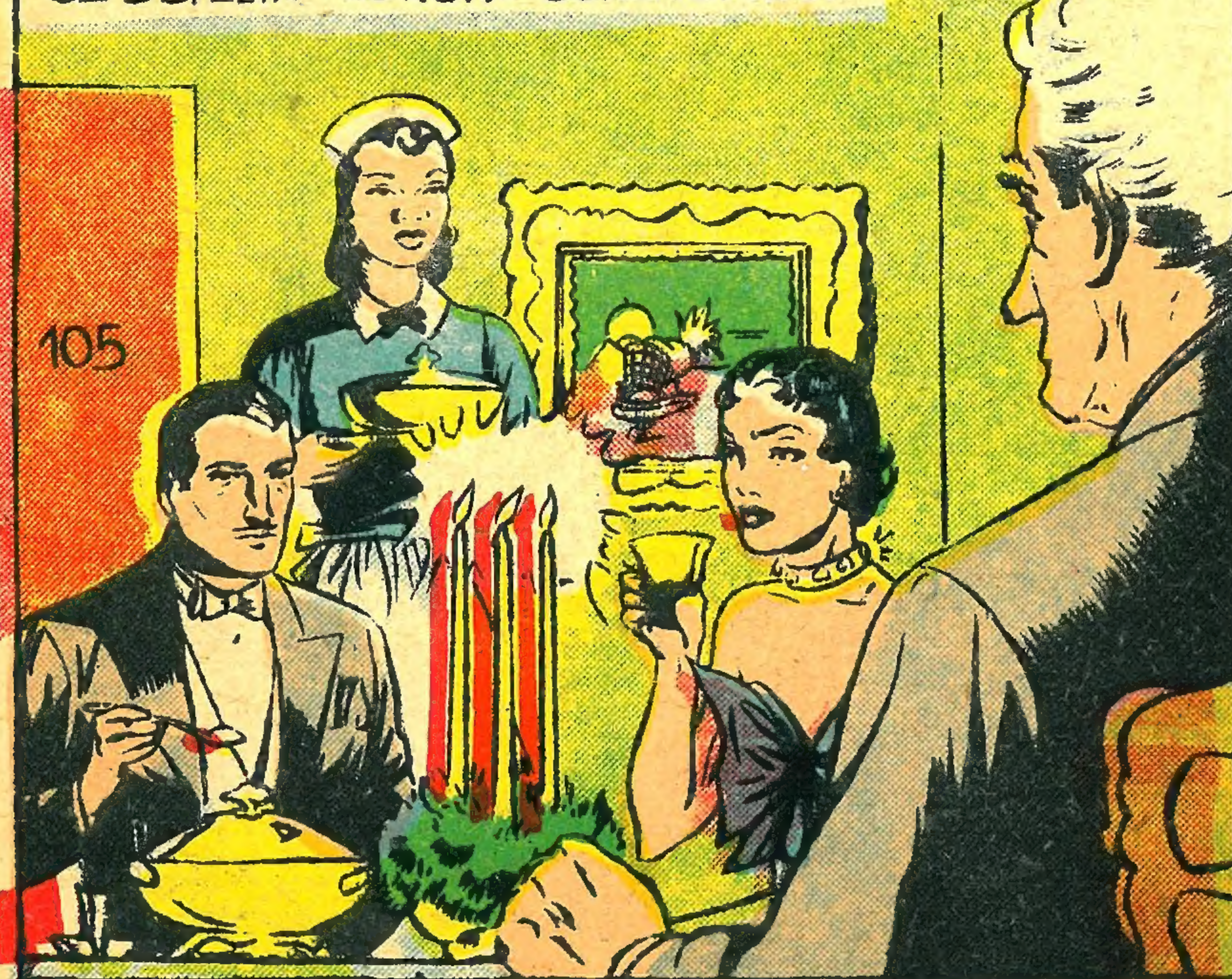
NARDA HAYATINDAN MEMNUNDU. KIZIN SÖYLE-
DİĞİNİ UNUTMUŞTU BİLE.. FAKAT MANDRAKE GER-
GİN VE SİNİRLİ BİR HAVA ESTİĞİNİ FARKETTİ.

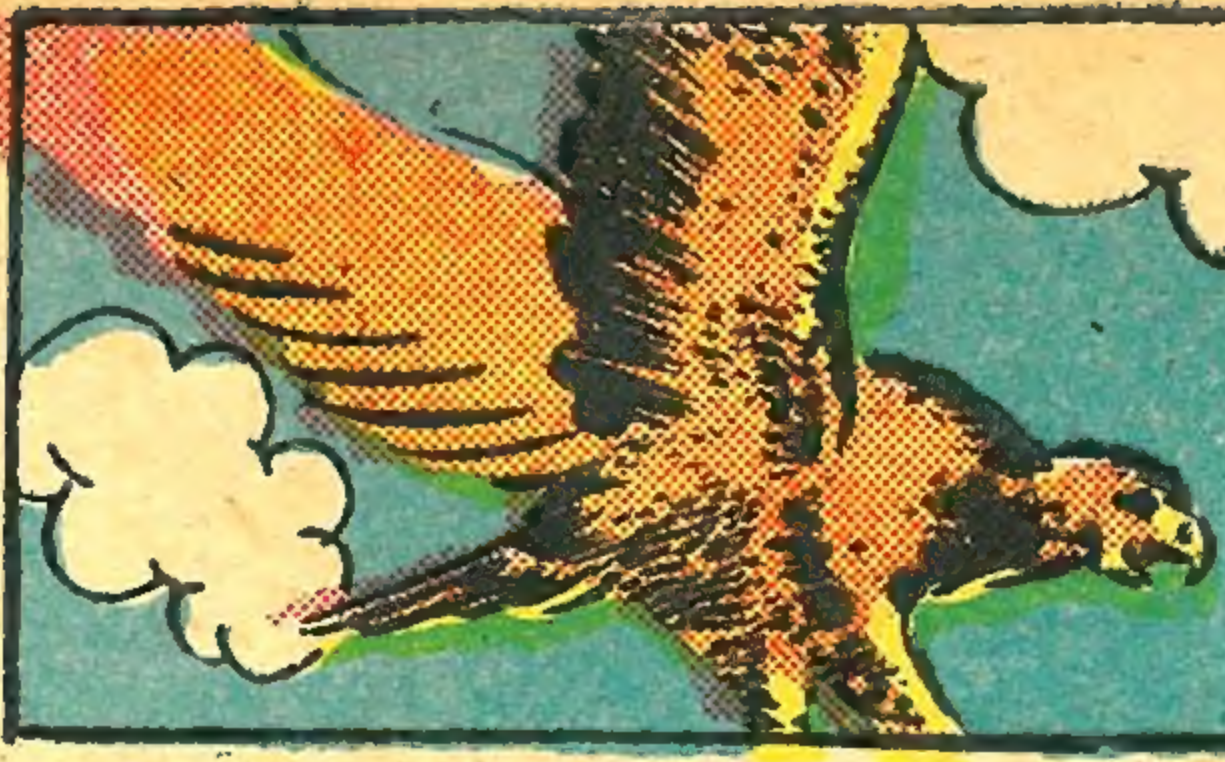
NARDA SAÇLARINI YAPTIRIRKEN YERLİ
KIZ KULAGINA EĞİLDİ: " ELİNİZDEYKEN KAÇIN
SONRA PİŞMAN OLURSUNUZ " DİYE
FİSİLDADI.

YATA DÖNDÜKLERİ ZAMAN ADANIN VALİSİNDEN
BİR ZİYAFET DAVETİYESİ ALDILAR.
O GECE YEMERTE KORKUNÇ BİR
SESSİZLİK HÜKÜM SÜRÜYORDU.

MANDRAKE SÜKÜTÜ BOZMAK İÇİN: " ADANIZ ÇOK
GÜZEL! " DİYE SÖZ AÇTI. VALİ İÇİNİ ÇEKTİ. KISA-
A: " ÖYLEYDİ DİYE CEVAP VERDİ, FAKAT FIR-
SAT ELİNİZDEYKEN SİZ KAÇMAYA BAKIN.. "

GÖK SÜVARİ

NE ZAMAN DÖNECEKLERİNİ SÖYLEMEDİLER Mİ?

HAYIR EFENDİM..

NEREYE GİTTİKLERİNİ DE Mİ SÖYLEMEDİLER?

ONU DA SÖYLEMEDİLER..

SAKIN GRANNADAKİ SAY FİYELERİNE GİTMİŞ OL. MASINLAR?

ZANNEİYEM ÖYLE OLSAYDI KÖPEĞİ DE BERABER GÖTÜRÜR. LERDİ.

UBALDO KOMBİ KADININ BİR ŞEY. LER Gİ. LEDİMİ AMADI.

SİZİ TEMİN EDERİM Kİ NEREYE GİTTİKLERİNE DAİR EN UFAK BİLGİM YOK..

TUHAF ŞEY. TEŞEKKÜR EDERİM. SİZİ RAHATSIZ ETTİM.

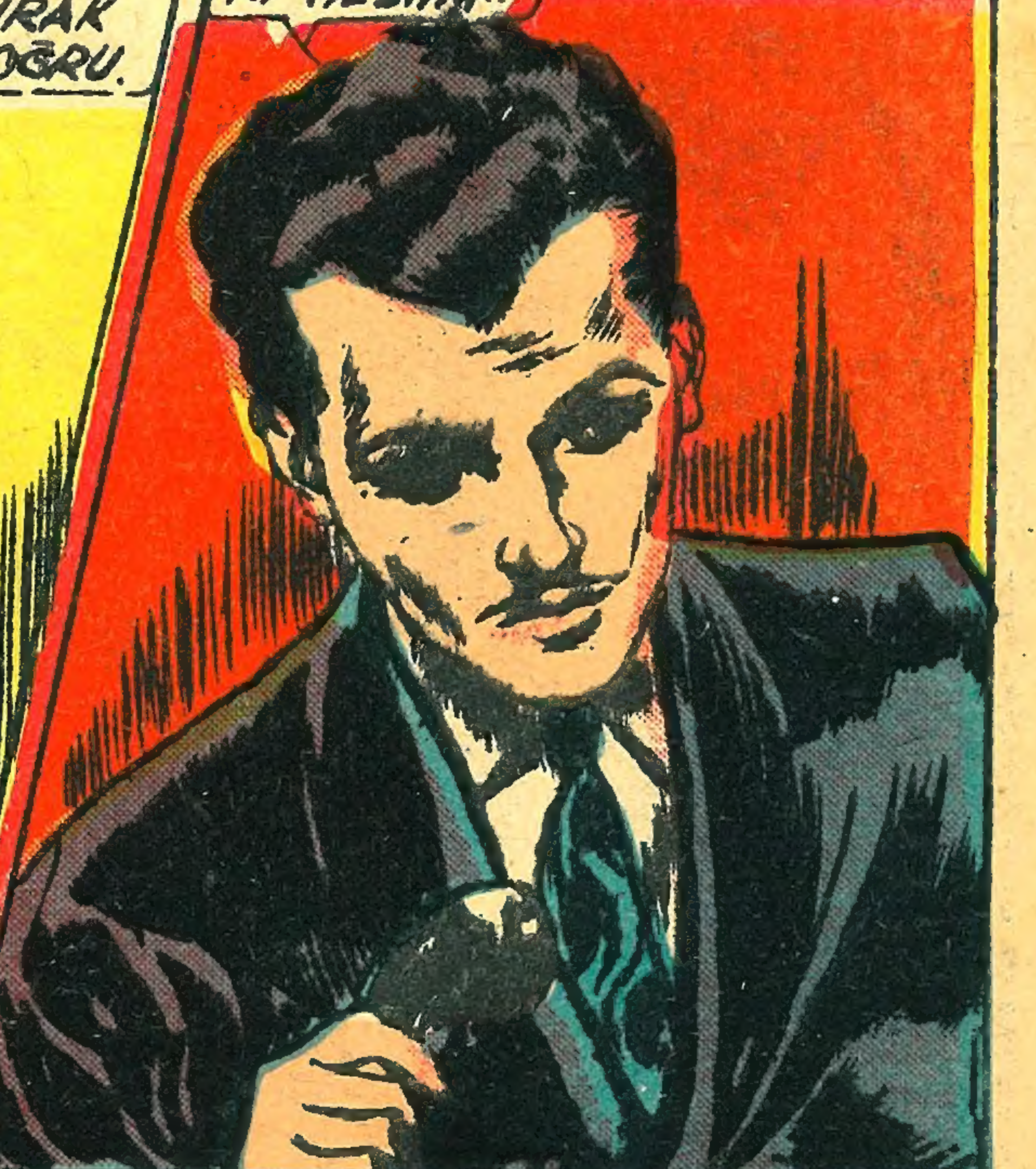

NİHAyet GRANNA'YA GİTMEGE KARAR VERDİ. FAKAT DANA EVEL MAKSİMİLİYENE UĞRAMALIDYI..

ACABA YAVRUCAK NE ÂLEM. DE? İNŞALLAH GÖZLERİ A. RILMIŞTIR. BARI BU İYİ HABERİ ALSAM..

ZAVALLILIK! ORORANIN NE VAZİYETTE GİTTİĞİNİ BİR BİLSE.. FAKAT NASIL CESARET EDER DE SÖYLERDİM ONU?

DEMİK ARTIK BENİ UNUTTU? BEN DE Ondan ÇOK ZAMAN AYRI KALDIM.. GÖZDEN İRAK OLAN, GÖNÜLDEN DE İRAK OLUR. DERLER.. NE DOĞRU.

GECE BASTIR.
DIGI İÇİN MEL-
ZER'E TELEFON
ETMEYİ DAHA
MÜNASİP BULDU.

TESEKKÜR EDERİM. DOKTOR MELZER.
KUSURA BAKMA.... EWEŁA MAKSİMİL-
YAND'YU SORAYIM. YEDİ AYLIK BİR AY-
RILIKTAN SONRA BANA NE HABER
VERECEKSİNİZ..

ÖYLEYSE ARTIK HİÇ ÜMİT YOK
MU ? MAKSİMİLYAND KÖR KAL-
MAYA MAHKŪM MU ?

HOŞGELDİN KU-
TUP KAHRAMANI..

35/2

NE DİYE-
YİM BİLMEM
Kİ ? DOK-
TOR SPEL-
TA DA GÖZ-
LERDE HİÇ-
BİR LEZYON
BULUNMADIĞI-
NA GÖRE GÖR-
MESİ LÂZİM, Dİ-
YOR.. BEN HE-
NÜZ ÜMİT KES-
MİŞ DEĞİLİM..

UBALDO DERİN BİR
YESE KAPILDI.

HEP BÖYLE SÖYLÜYOR.
SUNUZ DOKTOR.. BU Gİ-
DİSLE GALİBA YEĞENİMİ
BU VAZİYETE SOKTUĞUM
İÇİN VİCDAN AZABI İÇİNDE ÖLECE-
ĞİM.

BEN HENÜZ
ÜMİTLERİMİ KES-
MEDİM UBALDO.
İSTERSENİZ SİZ
YARIN BANA UĞ-
RAYIN..

BU SIRADA
KLİNİKTEKİ
HASTABAKICI
ORORAYA
MEKTUBUN
GÖNDERİLDİ.
GİNİ TEYİT
ETTİ. ARTIK
ORORA UBAL-
DO'NUN HER
ŞEYDEN HA-
BERDAR OL-
DUGUNDAN
EMİNDİ.

GÖRECEKSİN ANNE.. KOŞACAK
GELECEKTİR. HATTA AYAK SES-
LERİNİ NEREDE İSE İŞİTİRİZ.
ELEONDRA'YI GÖRÜNCE ÇILDIRA-
CAKTIR SEVİNÇTEN.. BAHSE Gİ-
RERİM Kİ SEVİNÇTEN AĞLIYA-
CAKTIR...

DOĞRU... TAYYARE
İLE NEREDEYSE
GELİR...

105
2

ARKASI VAR

Sırat Köprüsü

Yazan: KEMALETTİN TUĞCU

Aşk ve Macera Romanı: 16

S alonda yalnız kaldık. Mollabey gözlerini yeğenine dikmişti. Ona hiç kırpmadığı gözlerle dimdik bakıyordu. Belki yarım saat böyle baktı, sonra:

— Alacağın olsun, dedi.

— 14 —

Dürdane gitti. Onunla birlikte evden birçok insan gitmiş gibi garip bir tenhalık başladı. Ben köşkün içinde serbesttim. Hattâ yemekleri de Mollabeyle birlikte yiyordum. Fakat geceleri kendi dairemde kilitli kalmağı tercih ediyordum.

Doktor pek az görünüyordu. Pek fazla kızdırdığı amcasına görünmek istemiyor, o Adanaya inmeden odasına çıkmıyordu.

Köşkün içinde bazı işlere bakmaklığım ve bilhassa yemeklerin idaresi bana bırakılmıştı. Bu bir meşguliyet olarak istekle yapıyordum. Köşte ne işe yaradığını anlamadığım yirmi kadar din vardı. Bunlardan bir kısmını vakit vakit gözlerini yaşlı görüyordum. Fakat sorulduğu zaman insana cevap vermiyor, sadece koridor ile uzaklaşıyorlardı. Mollabey hizmetçilere ve kapıya bakanlara, garaja şiddetli emirler vermişti. Bana sormadan köşkten kimse çıkmıyor ve kimse içeriye giremiyor.

Köşkten biraz uzakta bulunan diğer binalarda Mollabeyin fabrikalarında çalışan memurların aileleri oturuyordu. Fakat bunlar köşke yan bakmaktan bile çekiniyorlardı.

Mollabey bir gün bana İstanbul'a gideceğini bildirdi. Adnanın peşine birkaç kişi koymuş. Onu yakalatıp getirecekmiş. Böyle bir şey olursa kendisini hapsedmekliğimi ve pek çabuk geleceğini bildirdi.

Mollabeyin hareketinin ertesi günü akşam karanlığında Adanadan tutulan bir taksi ile Adnan gelmiş. İçeriye almalarına müsaade ettim. Gideceği zaman bana haber vermelerini de söyledim.

Adnan Bey doğruca kendi yatak odasına gitmiş. Ben yatmak için daireye girdiğim zaman odasını aydınlık gördüm. Çobucak arkamdan geldi ve salonda beni durdurarak:

— Sizinle bir dakika konuşmak istiyorum, dedi.

— Buyurun, dedim.

Küçük salondaki koltuklardan birisine oturdum. O sarhoştı. Üstünde adamakıllı harabiyet vardı. Epeyce zayıflamıştı. Elbisesinde yırtıklar ve yağ lekeleri görünüyordu. Tıraşı epeyce uzamış ve saçları karışmıştı.

— Maşallah işleriniz yolunda hanımefendi, dedi.

— Hangi işler Beyefendi, diye sordum.

— Malûm işler, dedi. O karıyı da defetmeğe muvaffak olmuşsunuz.

— Evet, gitti.

— Şu halde size müstakbel ane gibi hürmet etmeğe müsaade ediniz Emel hanımefendi.

Adnan hiç o değildi. Tamamiyle iradesiz ve epeyce sarhoş. Yüzüne hafifçe gülümsiyerek baktım. Arkasından:

— Aklınıza daha başka hakaret gelmiyor mu? dedim.

Salonda dolaşarak kapıyı sürgüledim. Kendi bölüğüme geçtim. Orasını da sürgüledim. Yarım saat geçmeden kapının zili çaldı. Arkasından tekmeler başladı. Daha sonra iki el silâh atıldı. Yine tekmeler. Yine haykırımlar. Küfürler.

Kat'iyen cevap vermedim. Beton duvarlar arasından kurşun işlemeceği için vurulmaktan korkmadım. Fakat uyumak kabil olmadı. Sabahleyin günlük işler için salonu geçerken onun da kapısını kapalı gördüm. Bir saat sonra döndüm. Kendi çayımı kendim pişirdim, idim. Tekrar salona geçeceğim sırada onu yolumun üstünde gördüm. Yüzü sapsarıydı. Saçlarını parmaklarıyla taramıştı. Şiddetli bir baş ağrısı çekmekte olduğu bel-

— Bana iyilik mi ettin sanki, dedi. O zaman hiç olmazsa bir şey düşünemiyordum. Geberip gidecektim.

— Peki amma azıcık kendinizi topladıktan sonra bana teşekkür eden siz değil miydiniz?

— O zaman başkaydı. O zaman bu vaziyet yoktu. Hem senin Dürdane'nin yerini alacağını da ne bilirdim.

— Bu tertemiz haberi size doktor vermiş olmalı.

— Kim verirse versin. Ortada bir hakikat var. Soğuk, korkunç bir hakikat.

Daha fazla beklemedim. Köşke geçtim. Orada başka bir hâdise ile karşılaştım. Doktor içeriye girmekte ısrar ediyormuş. Kapıda beni kaçırmağa uğraşan adamlardan

— Ben buna müsaade etmiyeceğim, dedi. Burnunuzdan gelecek.

liydi.

— Allaha ısmarladık, dedi. Bize baba ocağında artık ekmek kalmadı. Bir baba ile oğlun birbirlerine rakip oldukları pek nadirdir. Fakat pek çirkin bir şey.

— Hastasınız sanırım, dedim. Karınızın yanına gitsenize.

— Hangi karımın?

Oturdu. Pencerelere bakıyordu:

— Pekâlâ geçiniyordum. Ayırdı beni. Kendi nefesine çalışmasını biliyor.

Birden yine bana döndü ve:

— Teessüf ederim, dedi. Dedeniz yerinde. Buraya ne için geldiğinizi de unuttunuz tabii. Para bu.

Cevap vermiyordum. Dişlerini gıcırdatarak:

— Buna ben müsaade etmiyeceğim, dedi. Burnunuzdan gelecek.

— Kimin? dedim.

— Kimin olacak, dedi. Senin.

Bir adım sokuldum. Gözlerinin içine baktım:

— Benim hakkımda fikir beyan etmeğe ne hakkın var. Sen karısını seven, onun hasretini çeken bir erkek değil misin? Benden ne istiyorsun? İşte serbest kaldınız. Gidin karınızın yanına. Parasız da değilsiniz.

Bir an kadar şaşaladı. Yüzüme baktı. Devam ettim:

— Karşınızda nihayet hayatınızı kurtaran bir kız var. Mukabele-niz hakaret mi olmalı?

pos bıyıklısı duruyordu. Ahçıya yamaklık eden iri kıyım adamlardan ikisini de çağırdım. Büyük kapının önüne indim ve pos bıyıklıya:

— Doktoru tutun, götürüp kendi odasına hapsedin. Anahtarı da bana getirin, dedim.

Herif alık alık yüzüme baktı. Doktor şaşmıştı. Kürt bir ona, bir bana baktı. Sahte bir hiddetle bağırarak:

— Duymadın mı? Sana söylüyorum. Bir daha tekrar ettirme bana.

Mollabeyin sıkı tenbihleri vardı. Yamaklar yürüdü. Kürt sarardı ve: — Buyurun beyefendi odanıza gidek, dedi.

Doktor müthiş bir küfür savurdu. Bunu duyar duymaz:

— Boduruma götürünüz, dedim.

Doktor kıyametleri kopartıyordu. Ağıza alınmayacak küfürler savuruyor, kendisini tutanlar arasında debeleniyordu.

Onu odun ve kömür konulan daracık pencereye yere kapattırdım. Anahtarı aldım. Bu hareketim köştekileri birden bire pek yıldırdı. Herkes bir işle meşgul görünüyordu. Birçokları kapalı kapılar arkasında sessiz bekliyordu.

Öğleye doğru Adnan Bey beni yazıhane şekline konulmuş bir küçük odada buldu. Çıplak bir sandalyeye oturdu ve:

— Ben gidiyorum Emel hanım, dedi. Size Allahausmarladık demeğe geldim.

Gitmek değil, konuşmak istiyordu. Cevap alamayınca sesini indirdi:

— Gitmeden önce sizden bir ricam var, dedi. Size de başkalarına yapıldığı gibi bir uyku ilacı mı verdiler de bu uçuruma yuvarlandınız?

— Bana uyku ilacı filân içiren olmadı.

— Gönül rızasıyla mı?

— Neyi kastettiğinizi anlamıyorum.

— Bana bu iğrenç sözleri söyletmeyiniz. Ben sizden bunu hiç ummadım ve beklemedim. Siz büyük bir itikad sahibi, şerefli bir genç kızdınız.

— Şimdi başka türlü müyüm?

— Değil misiniz Emel hanım?

— Benim şerefimde ve itikatlarımda en küçük bir değişiklik yok Adnan bey.

— Peki ama, Peki ama...

Ayağa kalktı. Kızardı. Bir iki defa bana baktı. Sonra:

— Böyle bir şey olmayabilir, dedi. Fakat olacaktı Emel Hanım.

— Olmıyacaktır Adnan Bey.

— Siz Mollabeyin ne olduğunu bilmiyorsunuz.

— Fakat kendimi korumasını biliyorum. Bilerek, ölçerek bazı şeylere razı oldum. Fakat bunlar nihayet benim işime geliyordu. Bir Dürdane vaziyetine düşmekten şiddetle nefret ederim. Ve size de rica ederim Adnan Bey, bu kadar hakareti bana reva görmeyiniz. Bugüne kadar sarfettiğiniz sözler hakkında bir af kararı verdim. Çünkü tesir altındaydınız ve yeisle konuştunuz. Fakat bundan sonrası için benim hayatımı büsbütün zindan eder kalbimi kırarsınız.

— Emel Hanım sizden affımı rica edeceğim.

— Buna lüzum yok. Çünkü okadar fazla söylediniz ki özür dilemekle giderilmez.

— Hakikaten hastayım Emel Hanım. Cidden hastayım.

— O halde hemen gidip yatınız. Bir iki gün istirahat ediniz.

— Adanaya inmek istiyordum.

— Dairenize çekilseniz bence daha iyi. Çok perişan bir halde-siniz. Hele bu kıyafetiniz ailenizin şerefiyle hiç te uygun değil. Esasen babanız sizi hapsedmekliğimi söylemişti.

— Demek buradan ayrılmıyacağım?

— Evet. Hattâ bunu sizden rica edecektim.

Bu sırada orta hizmetçisi gele-rek otomobilin hazır olduğunu bildirdi. Adnan kadına dönerek:

— Emel Hanımefendi Adanaya inmekliğime müsaade etmiyorlar, dedi. Gidemeyeceğim.

Kadın şaşırıp kaldı. Doktoru bodruma kapattırmış ve Mollabeyin oğlunu köşkten çıkmaktan menet-mişti.

Bileğimde dört beş bin liralık bilezik. Fakat yemeğini kendisi pişirip yiyen bir insan. Garip bir durumum vardı. Acaba başkalarının büyük servetinin yanında bulunmak beni de mi sarhoş ediyordu?

Kendi kendimi toplamaklığım ve tuttuğum yolu anlamaklığım lâzımdı. Adanaya geleli sekiz ay olmuştu. Bu müddet içinde üç bin lira kadar şahsıma verilmiş, bir o kadar da anneme yollanmıştı. Bankada bulunan parayı düşünmüyordum bile. Annem vaziyetten pek

(Arkası 14. sayfada)

KULENİN KAPISI ÖNÜNDE ROZİTA BİR AN TEREDDÜT GEÇİRDİ.

NIHAYET. ŞU KADERİMİ DEĞİŞTİREN KADINI GÖRECEĞİM.

42

KAPI AÇILDI VE HAKİKİ KRALİÇA GÖRÜNDÜ. KİM İSTİYOR BENİ?

BİRBİRİNİN EŞİ OLAN İKİ KADIN NİHAYET KARŞIKARŞIYADIRLAR. HAYRET VE KORKUYLA BİRBİRLERİNE BAKARLAR.

ADALAR KRALİÇESİ

SENİ KİM GÖNDERDİ. ATMACA REİS Mİ? BENİ KURTAÇAK MİSİN?

EVET..İYİ BİLDİNİZ.

ÇOK İZTIRAP ÇEKMiŞ SİNİZ.

SORMAYIN BİR BEN BİR DE ALLAH BİLİR.

FAKAT ÇABUL OLUN.. ŞU ELBİSELERİ GİYİN VE BÖYLECE DİŞARİ ÇIKIN. MERDİVENİN ALT BASHINDA BİR SÖVALYE BEKLİYOR.

EY İYİ KALPLİ KIZ! SONRA SENİN HALİN NE OLACAK?

ATMACA REİS BANA YARDIM EDECEK.. HİÇ ÜZÜLMİYİN..

YASTIĞIMIN ALTINDA BULACAĞIN DEFTERE BAŞIMDAN GEÇENLERİ YAZDIM.. BELKİ SENİ İLGİLENDİRİR..

ÇABUL OL.. KAYBEDE.. ÇEK VAKTİ.. MİZ YOK..

HAKİKİ KRALİÇA ÇIKINCA KURTULUŞA DOĞRU GİTTİĞİNİ SANIYOR.. ÖLÜME DOĞRU GİDİYOR HALBUKİ..

PEKİ PEKİ GİDİYORUM..

BENİ SİZ Mİ KURTARACAK SİNİZ?

EVET MAJESTE.. GEMİYE GÖTÜRECEĞİM.

KOCAM ORADA MI?

EVET MAJESTE.. YALNIZ RİCA EDERİM SORU SORMADAN İLERİLEYİM..

SARP KAYALARIN ARASINDA İLERLEMEĞE BAŞLADILAR SİZ ÖNDEN YÜRÜYÜN MAJESTE.. BEN ARKADAN GELİP SİZİ EMNİYETALTINDA BULUNDURAYIM.

ARKASI VAR.

YENİ UŞAK

Yazan: M. YAMAN

Kadınların çalışmasına hiç taraftar değildi. Kadın kısmı evinde oturmalı, beşeriyete karşı mükellefiyetini evinde çalışmakla ödemeliydi. Kadının sokağa çıkmasını gerektiren sebepler ancak tapu dairesinde takrir vermek, pek yakın akraba düğünlerinde bulunmak olabilirdi. Bayramlarda büyüklerinin elini öpmek için de sokağa çıkabilirdi. Bunların haricinde hiç.

İşte Kâzım Dışbudak böyle düşünüyordu için yazıhanesine erkek hademe alıyordu. Fakat erkekler de pek pasaklı oluyorlardı. Kadın müşteri gelse hemen ağızları kulaklarına vararak sırtıp ayak üstü lâkırdı dinliyor, onları ayak üstü lâfa tutuyordu, ortalığı kir, pas içinde bırakıyorlardı.

Bir kaçıni denedi, olmadı. En nihayet temiz hademenin de kılıfına kiran girmede ya. Elbette rabitalısına rastlıyacaktı.

Birkaç gün yazıhanesini kendi açıp kapattı. Anahtar cebinde gezdi. Bir sabah da kapıda otuzuna yakın, hafifçe bir tarafına çarpık bir adam gördü.

— Kâzım Dışbudak Beyefendi siz misiniz?

— Benim zahir..

— Benî eski hademeniz İbrahim gönderdi.

— Ne diye?

— Yani o buradan çıkmış da, belki bir uşak istersiniz diye.

— Gel yukarıya da konuşalım.

Yukarıya çıktılar. Dışbudak koltuğuna kuruldu. Hademe kısmına pek yüz vermeğe gelmez. Yeni geleni karşısına dikti ve sordu:

— Adın ne?

— Arif. Arif Açıkgoz.

— Soyadın gibi hakikaten gözüün açık mı?

— Eyvallah abim.

— Ne dedin.

— Affedersiniz, yaniya dilim kaydı. Açıkgozüm demek istedim.

— Niye öyle sola doğru çarpık duruyorsun?

— Sol kolum biraz uzundur. Ağır çekiyor da..

— Allah Allah!

— Ne yaparsınız Allah böyle yaratmış.

— Ne iş yaparsın?

— Ne iş yaparsın diye sormayınız Beyefendi? Bendenizde doksan dokuz türlü marifet var. Ben ne yapmam ki. Hepsini önceden söyleyeyim. Yapamıyacağım iş yoktur.

— Senin gibi marifetli bir adam seksen lira aylıkla kanaat eder mi?

— Ne yapayım, ortalık kesat.

— Pekâlâ, bir deneyelim.

Kâzım Dışbudak yeni uşağını denemeğe başladı. Allah için söylemeli. Temiz çocuk. Değme kadın bu kadar eline çabuk ve becerikli değildir. Yazıhanenin camları içten dıştan silinip pırıl pırıl olmuş, muşambalar parlatılmış, defterlerin tozu alınmış, sigara tablasına ilk defa yıkanmak nasip olmuştu.

Bundan başka Arifçik leb demeden leblebiyi anlıyordu. Patron elini kimil-

datsa ne istediğini anlıyor, lâkırdı bitmeden «Başüstüne»yi yapıştırıyordu.

Kâzım Dışbudak pek memnundu. Aradan bir hafta geçti. Aksi tüccarlardan birisi geldi. Beşyüz liralık bir bonusu var. Yirmi dört saat içinde ödenmezse icraya verecek. Kâzım da alacaklarını alamadığı için kasılıp kavruluyordu.

Ertesi sabah acı acı düşünürken Arif karşısına dikildi:

— Beyefendi kasadaki beşyüzlüğü verin bana gidip şu adamın bonosunu kendisine vereyim de şu deritten kurtulunuz.

— Oğlum iyi ama o paradan başka elimde para yok. Hem sen kasada bu kadar para olduğunu nereden biliyorsun?

— Allah Allah be Beyefendi. On öündür yanımdavım nenizi çaldım?

— Öyle demedim. Hani senin yanında kasayı açmadım da..

— Ben parayı kokusundan bilirim Beyefendi. Geçen gün beşyüzlüğü getirdiler. Kahveciye parayı verirken cüzdanınızda yoktu. Olsa olsa kasaya koyarsınız.

— Çok dikkatli bir adamsın Arif. Aferin sana. Fakat bu parayı verirsem on parasız kalırım.

— Siz verin bana. Paranız yine paradır.

— Anlamadım.

— Gidip gelince anlatırım Beyefendi. Herif icraya verecek. Sizin itibarınız var.

Kâzım Dışbudak parayı verdi ve:

— Bonoyu almadan gelme, dedi.

Arif çıkıp gitti. Yarım saat sonra döndü ve beşyüz liralık bonoyu getirdi

Fakat para da beraber. Kâzım Dışbudak afalladı:

— Bu ne?

— Paran para dedim ya ağabey. Bono da bono.

(Arkası 14. sayfada)

93 Viktor Hügonun BÜYÜK ROMANI

2

BU BİR KADIN...
ONU GÖRÜYORUZ...

KADIN ŞAŞKIN ŞAŞKIN ET. RAFINDAKİ SİLÂHLİ SÜNGÜLÜ İNSANLARA BAKTI.

KORKMAYIN.. BİZ İNSAN YEMEYİZ.. SEN HANGİ TARAFTANSIN VATANDAŞ?

FAKİRİN BİRİ..
KADIN KORKMUŞTU. ÇAVUŞU BAŞTAN TIRNAĞA KADAR BİR SÜZDÜ. VE HİÇ CEVAP VERMEDİ.

ADIN NE SENİN?
MİŞEL FLEŞAR..
KANTİNCİ KADIN YİNE SÖZE KARIŞTI.

KARIN. LARI AG...
ŞİMDİ YİYECEK VERİRİZ..
KADININ KORKUSU YAVAŞ YAVAŞ DAĞILDI. ÇOCUKLAR DA AZ ZAMANDA ASKERLERE ALIŞTILAR

İYİ HOŞ AMA SENİN SİYASİ EFKÂRIN NE? ANLIYALIM..
O DA NESİ? BENİM KARINIM AŞ KARINIM..
NE İŞ BE? HANGİ KÖY. DENSİN? HA! KÖYÜMÜ MÜ SÖRÜYORSUN.. AZE EYALETİNDE NİM.

EVLENDİM KÖYÜMÜZÜ YARTILAR. CANIMIZI ZOR KURTARDIK. PAPUĞ GİYME. GE VARIT BULA. MADIK..
BOŞ LAF LARI Bİ. RAK TA HAN. Gİ PARTİDEN SİN ONU..
AZE... EYALET. BU SENİN MEMLEKETİN ÖYLE Mİ? EVET.. BELKİ SİZ BEĞEN. MEZSİNİZ.. SİZ FRANSIZ. SİNİZ BİZ BRÜTANİYALİYİZ.

.. SÖYLE.. HER TARAF CASUS DOLU.. BULDUĞUMUZU KURŞUNA DİZİYORUZ. SEN NERE LİSİN? NE BİLE YIM BEN.

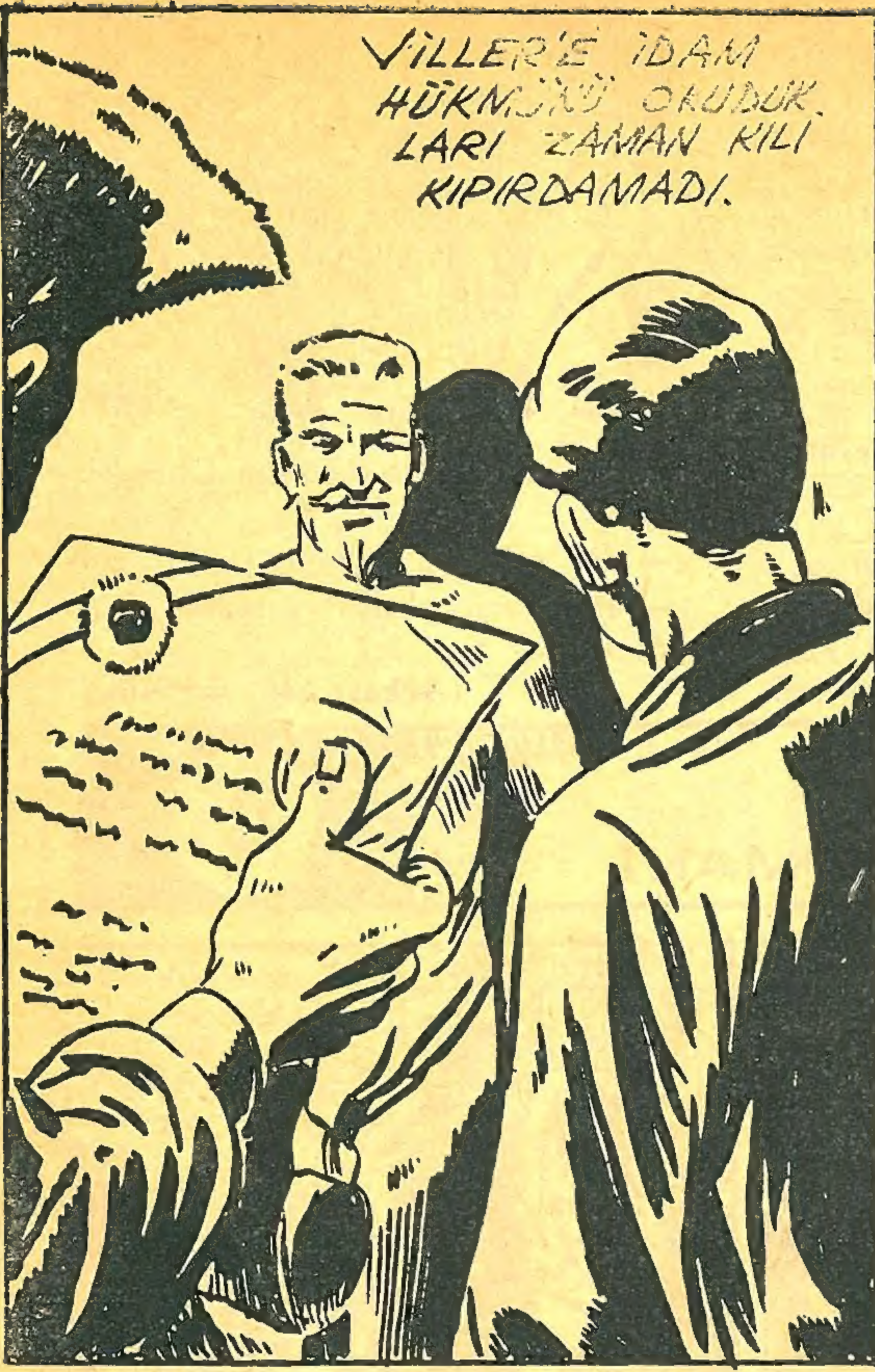
NE İŞ BE? HANGİ KÖY. DENSİN? HA! KÖYÜMÜ MÜ SÖRÜYORSUN.. AZE EYALETİNDE NİM.

AZE... EYALET. BU SENİN MEMLEKETİN ÖYLE Mİ? EVET.. BELKİ SİZ BEĞEN. MEZSİNİZ.. SİZ FRANSIZ. SİNİZ BİZ BRÜTANİYALİYİZ.

AYNI VATAN DEĞİL Mİ? KİMLERDEN SİN? HEPSİNİ ÖLDÜRDÜLER. ARKASI VAR

VİLLER'E İDAM
HÜKÜMÜ OKUDUK.
LARI ZAMAN KILI
KIPİRDAMADI.

TAMBURLAR KASVETLİ MİRİL
TILARLA ÇALARKEN VİLLER
ELLERİ BAĞLI YİĞİT BİR
TAVIRLA İDAM SEHPA SINA
ÇIKTI.

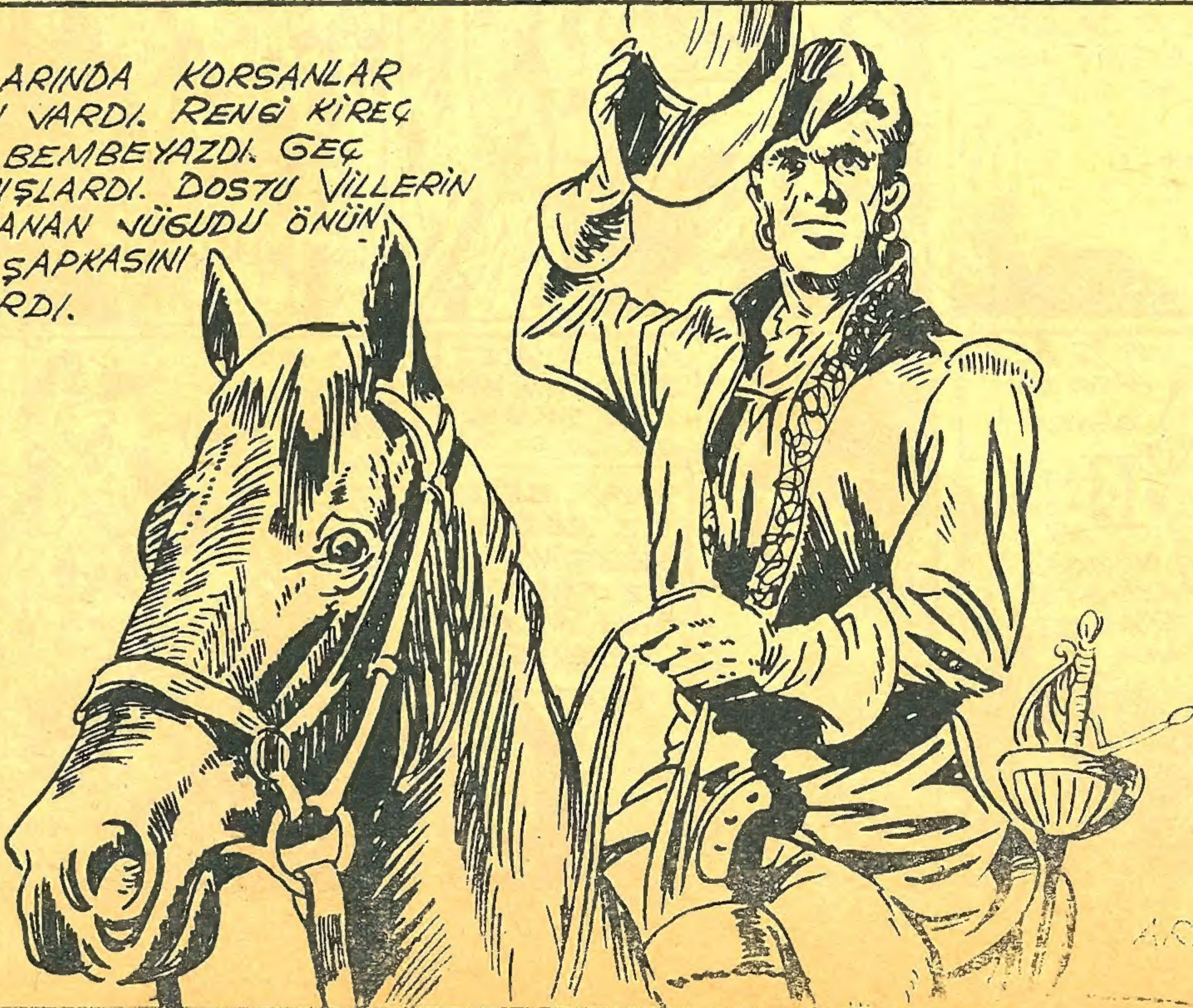
KORSANLAR KRALI

No:75

TAM BU SIRA.
DA ATLARININ
AĞZINDAN KÖPÜK
LER SAĞILAN
ATLILAR MEYDA.
NI DOLDURDU.
HALK DEH.
ŞET İÇİNDE GE.
LENLERE YOL
VERDİ.

BASLARINDA KORSANLAR
KRALI VARDI. RENGİ KİREÇ
GİBİ BEMBAYAZDI. GEÇ
KALMIŞLARDI. DOSTU VİLLERİN
SALLANAN NÜGUDU ÖNÜN
DE ŞAPKASINI
ÇIKARDI.

ARKASI VAR

MELISSANIN RÜYASI

(3. sayfadan devam)

Yanak yanlarına sokuldu. Öyle iri
ki, Melissa onunla beraber-
kendini, rüzgârın önüne katılıp
toz parçaları kadar küçük his-
lerdi.

Joe, sanki çok uzaklardan geli-
miş gibi hafif bir sesle sordu:
"Ceden yüzüme bakmıyorsun, Me-
sa?"

Kız, mahzun ve ürkek bakışları-
ona çevirdi. Joe: «Şimdiye kadar
dın değildim ama, artık anladım.
li. Evdeki halinle bana hep an-
ni hatırlatırdın. Sende ona ben-
tarafılar sezer fakat buna inan-
k istemezdim. Doğruymuş me-
se. Annemin de böyle mavi bir
İsosi vardı ve sen şimdi tıpkı o-
n gibisin...»

Melissa'nın elinden bavulu aldı
ilerledi. Kız da, farkında olma-
Joe ile beraber eve doğru yü-
yordu. Güneş tarlaları serinliğe
karak tepeleri morlaşmış dağ-
n gerisine inmek üzereydi, be-
bir kelebek lâhana sıralarının
nde uçuyordu ve Joe'nun
da Melissa'nın beline sarılı-
tı.

YENİ UŞAK

(13. sayfadan devam)

— İyi ama parayı vermeden bono a-
mı?

— Parayı verdim ben ağabey. Ver-
sağ elimle ama sol elimle de al-
Allah iki kolu bir adama neye ver-
Birisini vermek, birisi de almak için.
elimle verdim, solumla da sezdiren
geri aldım.

— Yani?

— Yani arakladım Ağabey. Baktım
çok sıkıntısındasın, bir hizmette bulu-
yım dedim. Sol tarafım netamelidir.
ceden de anlattım ya..

Kâzım Dışbudak ne yapacağını şa-
mış bir halde düşünürken telefon çal-
Bonoyu veren tüccar yanıp yakılı-
beşvüz lira açığı olduğunu, eğer gön-
diği paranın numarasını biliyorsa te-
onla bildirmesini rica ediyordu.

Kâzım Dışbudak :

— Şey, dedi. Azizim, bizim Arif pa-
ı vermeyi unutmuş, cebinde kalmış.
ndi ben de size telefon edecektim.
ndisi de öyle utanmış ki..

Apar topar gelen tüccar :

— Ne namuslu adamınız var, dedi.
ğ kişinin önünde vermişti bana para-
Demek dalgınlıkla ben almamışım.
he etmek aklıma bile gelmedi. Ma-
ki sıkıntınız var, bir hafta daha bek-
n.

Çıkartıp Arife de beş lira bahşiş
rek gitti. Fakat zavallı Arif patronun
çok gözüne girdiğine inandığı bu hiz-
ten sonra sepetlendi. Kâzım Dışbu-
k yeni bir uşak peşinde koşarken içini
yordu :

— Ah şu çocuğun sol tarafı neta-
olmasaydı!

SIRAT KÖPRÜSÜ

(11. sayfadan devam)

mnundu. Milyonerlere çatığım
ı seviniyordu.

— 15 —

Yumuşak, sessiz, belki de kor-
hayatımdaki bu değişiklik be-
bile şaşırtıyordu. Büyük bir is-
le geçirmiş, eli tabancalı bir
olmuştum. Savaşa ilk girdiği
la titreyen fakat ilk kurşunlar
ladığı zaman dünyasını unutan
mi askerler gibi, ben de tehli-
ye kanıksamış, yanımda taşıdı-
ı küçük tabancaya alışmıştım.
Bunlardan başka bana bir de
ganlık gelmişti. Ölmeden önce
ürmek, hücumu daha önce kal-
mak gibi bir ataklık.

Doktor yirmi dört saat bodrum-
ağ kaldıktan sonra odasına gö-
rüleceği sırada yine büyük bir
n ve hırsla küfürlerle başlamıştı.
D zaman ellerinde çırpındığı adam-
ı savdıktan sonra tabancayı çek-
miş.

— Birakın şu nankör köpeği
berteyim, demiştim.

(Arkası var)

Kalb Kalbe Karşıdır!

21

BİR KAC HAFTA SONRA..
Yeni bir havadis varmi?

Evet Mister Corc.. Cenova ceza mahkemesinden ilam geldi işte tercümesi...

Şurayı okuyun! "Henriden olma ve Anni Bisterden doğma Amerikan tebalı Violet Gray bir mücevher hırsızlığından İtalyada 3ay hapse mahkum edilmiştir."

Peki bunun aslı nerede?

Aslımı? Him... Zannedersem katibem kaldırmış. Şimdi kendisi burada değil. Bu size lazım mı?

CORC MÜTEESSİR OLARAK
DIŞARIÇIKAR..

Hayır. Ben italyanca bilirim de aslımı görsem daha iyi olurdu. Ne ise birdaha uğrayışım da görürüm.

Dr. UBER

Hepsi doğru imiş! Tıpkı Violetin anlattığı gibi! San-sim varmış da Buiyi kızla tanış-tım. Çok mesu-dum doğrusu..

BİR KAC HAFTA SONRA BOB ROMADA
ŞU TELGIRAFI ALIR: "SENİ MEMNUN
ETMEK İÇİN VIOLETTE EVLENMEK ÜZERE
OLDUĞUMU HABER
VERİRİM.."

Zaten ben telgrafı çeker çekmez Florayı unutacağımı bili-yordum. Güzel bir çare bulmu-sum doğrusu. İyi ki aklıma geldi. Buraya gelmişken Milanoya giderim orada bedepsiz kariye dört çift laf edeyim?

Lütfen sayfayı çeviriniz.

Anladınız mı komiser bey? yüzük düşmüş ve bu sabah bu zavallı kızcağız yerde bulmuş. O zaman bana geldi, bir kuş gibi cırpınıyordu. Ben de elime aldım:...

Kimi? Kuşumu?

Hayır... yüzüğü canım. İşte hemen size getirdik komiser bey. Siz artık bütün mesuliyeti üzerinize.

Anladım, yeter! yeter! imzalayın şu kağıdı ve bırakın yüzüğü.

Bir değil istediğin kadar öp! yeterki kendini üzme ve yavrunu düşün artık...

Ah onuda o kadar az görüyorumki. Yalnız pazarları! Bazen sütünesini benden daha çok seveceğini düşünerek kalbim sızlıyor.

Bunların hepsi laftır kızım! Ana her zaman Anadır... Amerikadan bir haber varmışen ondan haber ver.

Vok. Postalar muntazam işlemiyor. Buyaz harp patlayacak diye bir söz doluyor. Acaba doğrumu?

Her şey yalanda gitti işte. Ama yine sen ne diye ağlıyorsun?

Bilmem bayan efvira... Siz okadar iyilik ettiniz ki bana... Müsade edin de sizi bir kere öpeyim P

İhtimal. İnsanlar hayvanlaştı!

Ben bir mektup daha yazdım. Fakat postaya vermiyerek çalıştığı müessesenin teknik müşavirine verdim. Obugünlerde Amerikaya gidecek, Corcu bulup bizzat vereceğini söyledi.